رسالت
سال چهلم ■ شماره ۱۱۲۲۲ ■ روزنامه صبح ایران

صنایع دستی به‌عنوان یکی از برگ برنده‌های اقتصادی و فرهنگی ایران حال و روز خوشی ندارد

ریشه‌های مهجوریت صنایع دستی

می گویند صنایع دستی رونق گذشته را ندارد و شواهد سهم ناچیز صنایع دستی ایران در بازار جهانی را نشان می دهد. توان رقابتی صنایع دستی ایران در میان کشورهای منطقه و بازارهای جهانی کاهش یافته و کارشناسان معتقدند صنایع دستی برای حضور بین المللی نیاز به حمایت دولت دارد و سالیان سال بدون حمایت دولت ها و فقط باتکیه برتمدن کهن ایران رشد و ادامه مسیر داده است اما تحول در این رشته زمانی صورت می گیرد که بتوانیم بازاری مناسب برای فروش آن ها ایجاد کنیم. نگاه جامع و کامل همراه با مدیریت مدرن و جدی راه رسیدن به این هدف هاست و این نوع نگاه و مدیریت در کنار برنامه ریزی های دقیق ما را به نتیجه مطلوب می رساند.

ایران از پیشگامان اصلی هنر صنعت صنایع دستی در جهان است که از ۶۰۰ اثر معرفی و ثبت شده شورای جهانی صنایع دستی (WCC) وابسته به یونسکو، ۴۵۰ اثر و صنعت را به خود اختصاص داده است. لال جین همدان شهر جهانی سفال، تبریز شهر جهانی فرش، مشهد شهر جهانی سنگ های قیمتی، سیرجان شهر جهانی گلیم، مریوان شهر جهانی گیوه کردی، روستای کلپورگان سراوان پایتخت جهانی سفال دست ساز، اصفهان شهر جهانی صنایع دستی، آباده شهر جهانی منبت کاری، روستای خراشاد خراسان جنوبی پایتخت جهانی توربافی (پارچه بافی سنتی)، میبد شهر جهانی زیلو، ملایر شهر جهانی مبلمان منبت کاری شده، روستای قاسم آباد چابکسر پایتخت جهانی چادرشب بافی شیراز شهر جهانی صنایع دستی، و زنجان شهر جهانی ملیله دوزی است. بااین حال بسیاری از شاخه های صنایع دستی ایران در معرض فراموشی قرارگرفته و مهم تر از همه اینکه صنایع دستی ایران در برابر صنایع دستی کشورهای منطقه توان رقابتی خود را از دست داده است.

غفلت از گردشگری خلاق و ترغیب گردشگران به خرید محصولات دستی

یکی از نقاط ضعف صنایع دستی ایران از منظر کارشناسان این است که با وجود رشته های مختلف صنایع دستی در نقاط مختلف کشور، کارگاه هایی وجود ندارد تا گردشگر نحوه ساخت را ببیند و انگیزه خرید پیدا کند. درصورتی که گردشگران در سفر به کشورهایی مانند چین علاوه بر سایت های تاریخی و طبیعی همواره بازدیدی از کارخانه های پشم و مروارید دارند و در ایتالیا یکی از نقاط مورد توجه در شهر ونیز، کارگاه های شیشه و بلور معروف این شهر نقطه پایان برنامه های گردشگران می شود و مسافران از این فروشگاه ها محصولات صنایع دستی را با قیمت های متفاوت خریداری می کنند.

عباس مقیمی، از کارشناسان و صاحب نظران این حوزه معتقد است: در صنعت گردشگری، مبحثی با عنوان گردشگری خلاق داریم که در این فصل از گردشگری یکی از شیوه ها، بازدید از همین کارگاه های صنایع دستی است. گردشگر در حین تماشای نزدیک از یک کارگاه صنایع دستی در ساخت این محصول مشارکت می کند و همین باعث می شود گردشگران به خرید محصولات دستی ترغیب شوند. در برخی اوقات گردشگری می تواند پشت چرخ سفالگری بنشیند و محصول سفالی را به همراه تولیدکننده یا به تنهایی بسازد. همین اقدامات باعث جذابیت صنایع دستی می شود و به نظر می رسد یکی از کارهای اساسی که باید در حوزه گردشگری انجام شود، گشایش درهای کارگاه ها و تولیدی های صنایع دستی روبه گردشگران است تا مسافران از نزدیک این محیط ها را ببینند. زمانی که گردشگر از نزدیک فرآیند تولید ساخت صنایع دستی را می بیند و در آن مشارکت می کند بیشتر علاقه مند به این حوزه می شود و به خرید محصولات دست ساز ترغیب می شود.

مردم صنایع دستی را به‌عنوان یک کالای ضروری نگاه نمی کنند

اما دیگر کارشناسان مشکل صنایع دستی را در مسائل دیگری می بینند و معتقدند صنایع دستی حتی در بازار داخلی هم از چشمان ایرانیان به دور افتاده است. در فضای مجازی که اغلب خرید و فروش ها اینترنتی شده و مردم علاقه مند هستند همه چیز را از دریچه اینترنت و شبکه های اجتماعی رصد کنند، صنایع دستی در این ویترین زیبا و ارزان هم که برای معرفی و تبلیغات محصولات است، مهجور مانده است. بااین حال عباس مقیمی تاکید می کند: «برخی سایت ها فروش اینترنتی صنایع دستی را رواج داده اند اما در حوزه صنایع دستی معمولاً گردشگران به دنبال خرید حضوری صنایع دستی هستند و بالطبع این خرید و فروش ها از طریق حضوری معنا پیدا می کند و متقاضی بیشتر دوست دارد از تمامی محصولات صنایع دستی دیدن و بعد انتخاب کند. از طرفی زمانی فروش اینترنتی معنا پیدا می کند که صنایع دستی به یکی از ضرورت ها، ابزارهای موردنیاز و وسایل روزمره زندگی مردم تبدیل شوند. آن زمان اگر نیازمندی ما محصولات دست ساز باشد، باید به سایت های فروش رجوع کنیم و محصولاتمان را برای خرید انتخاب کنیم. اما چون هنوز مردم صنایع دستی را به عنوان یک کالای ضروری نگاه نمی کنند، هنوز بازارهای آنلاین فروش جایگاه مناسبی را در اذهان عمومی پیدا نکرده اند.»

این کارشناس در ادامه یکی از مشکلات صنایع دستی ایران را برندسازی دانسته و می گوید: «اگرچه در زمینه برندسازی محصولات دستی ایران، کالایی که جایگاه واقعی خود را در دنیا پیدا کرده فرش دستباف است. اما این عرصه هم نتوانسته در یک چارچوب مشخص در بازار عرض اندام کند. می بینیم برخی کشورها مانند چین و هند فرش تولیدی خود را با نام فرش ایرانی در بازار می فروشند. البته صنعت فرش جایگاه خوبی را در بازارهای جهانی دارد اما در میان بقیه صنایع ایران و در داخل کشور جایگاه کمتر شناخته شده ای دارد. متأسفانه صنایع دستی ایران در برندسازی ضعیف عمل کرده و در دنیای تجارت نتوانسته بازاریابی قوی از خود نشان دهد. از طرفی باید به این نکته توجه کرد که معمولا نمایشگاه های استانی و جشنواره ها راهکاری برای تبلیغات و بازاریابی صنایع دستی و ظرفیت های گردشگری محسوب می شوند و در سایه همین بازارهای محلی می توانیم محصولاتمان را به مردمان خودمان و محصولاتمان را در عرصه بین المللی به گردشگران معرفی کنیم. با توجه به اینکه ایران کشوری است که تنوع صنایع دستی آن بسیار است و در هر استان حداقل دو یا بیش از سه نوع صنایع دستی تخصصی وجود دارد، در این نمایشگاه ها به راحتی می توان پتانسیل ها و مزیت های استان ها را به نمایش گذاشت و این ظرفیت ها را به گردشگران معرفی کرد تا گردشگرانی که از نقاط مختلف برای دیدن جاذبه های کشورها سفر می کنند، با این صنایع دستی آشنا شوند و به خرید این محصولات دست ساز ترغیب شوند. درواقع رونق گردشگری به رونق بازار صنایع دستی و بازاریابی این محصولات کمک خواهد کرد.»

ارتباط تنگاتنگ صنایع دستی و گردشگری

بدون تردید صنایع دستی و گردشگری ارتباط تنگاتنگی باهم دارند. به گفته شهاب علی عرب، نایب رئیس کمیسیون گردشگری اتاق ایران در حوزه پذیرش گردشگر، سطح اختلاف ایران با دیگر کشورها حتی کشورهای همسایه بالاست. در برنامه هفتم پیش بینی شده که شمار گردشگران باید به ۱۵ میلیون نفر برسد. اما براساس آمارهایی که رسانه های داخلی منتشر کرده اند، حتی میزان گردشگران از کشورهای همسایه هم کاهش یافته است. در این میان مسائل معیشتی سبب شده که در بازارهای داخلی نیز کمتر کسی به صنایع دستی توجه کند. از این گذشته فعالان حوزه صنایع دستی افزایش هزینه های سفر در کشور را نیز عامل دیگری می دانند که باعث شده است مسافران سهم محدودی از بودجه شان را برای خرید صنایع دستی در سفر در نظر بگیرند.

مقیمی در تأیید این موضوع، با اشاره به تأثیر رونق گردشگری در توسعه صنایع دستی عنوان می کند: «صنایع دستی یکی از مکمل های اصلی گردشگری است و خود به تنهایی قادر به جذب گردشگر نیست. زمانی که گردشگران وارد مقصد جدیدی می شوند، برای آشنایی با موضوعات فرهنگی آن شهر یا منطقه در وهله اول با صنایع دستی آنجا آشنایی پیدا می کنند و انواع مختلف صنایع دستی آن شهر را دنبال می کنند تا برای خانواده و بستگان خود سوغات موردپسندشان را خریداری کنند و ببرند. این سوغات جنبه یادگاری دارد و نماد شهری است که گردشگران به آنجا سفر کرده اند. صنایع دستی با توجه به تنوعی که دارند، در هر کشور و منطقه ای ویژگی خاص خود را دارند. به همین خاطر زمانی که فردی سوغاتی از یک شهر خریداری می کند و آن را در خانه خود نگه می دارد، می تواند این ادعا را داشته باشد که من به آن منطقه سفر کرده بودم و در سفرم، این صنایع دستی را خریده ام. ازاین رو صنایع دستی به عنوان مکملی برای صنعت گردشگری تلقی می شوند و جاذبه های گردشگری معمولاً توسعه گردشگری را در زمینه توسعه صنایع دستی فراهم خواهد کرد.»

پرویز امانی نیز در قامت کارشناس صنایع دستی با تأیید این موضوع بیان می کند: «طبیعی است که صنایع دستی به صنعت گردشگری وابسته است و بخش عمده ای از حجم تقاضا برای صنایع دستی ناشی از میل به خرید گردشگران است. اما مشکل اصلی صنایع دستی مان این است که نتوانسته ایم برای محصولات دست ساز مان برندسازی کنیم. زمانی هم که برندسازی در بازاری ضعیف باشد، نمی توان انتظار داشت میزان تقاضا برای کالایی افزایش پیدا کند. این خلأ در صنعت گردشگری هم جبران پذیر نیست. در صنایع دستی تولیدمان سنتی است و نتوانسته ایم صاحب برند باشیم، از سویی در بخش های مختلف حداست که دولت برخی از صنایع دستی بسیار مرغوب را به عنوان هدیه خریداری کند. از این نوع حمایت ها فقط هنرمندان شناخته شده صنایع دستی بهره مند می شوند، نه هنرمندان جوان یا هنرمندان محلی.»

امانی با بیان اینکه ۴۵ هزار هنرمند صنایع دستی در ایران فاقد بیمه اند، می گوید: «به این تعداد باید کسانی را هم که بدون مجوز در خانه ها مشغول صنایع دستی اند افزود. بیشتر این هنرمندان، زنان اند که علاوه بر کار سخت خانه داری، برای بهبود معیشت خانواده صنایع دستی هم تولید می کنند و در همان حال از هرگونه خدمات بیمه ای محروم اند. این گروه از هنرمندان معمولا در شهرهای دورافتاده سکونت دارند. کسانی که در حرفه های خُرد این رشته به کار مشغول اند مثل حصیربافان، گلیم و جاجیم بافان، سفالگران، و بسیار هنرهای تزئینی دوختنی همانند خامه دوزی و سوزن دوزی و غیره باید از طریق دلالان محصولاتشان را به بازار عرضه کنند. اگر معدود حمایت هایی هم وجود داشته باشد، صرف صنایعی می شود که در بازارهای خارجی شناخته شده اند!»

امانی خاطرنشان می کند: «هنرمندان صنایع دستی محلی، اغلب جز بازارهای محلی جایی برای فروش و عرضه محصولاتشان ندارند. در بازارهای محلی هم که خود اهالی تا حدودی از آن هنر سررشته دارند، نیازی به خرید محصولات تازه ندارند. ازاین روست که هنرمندان صنایع دستی، نیاز به بازارهایی خارج از محدوده جغرافیایی خود دارند تا کسب و کارشان رونق گیرد. در خانه های بوم گردی که چندی است در برخی مناطق به منظور ترویج و توسعه گردشگری ایجاد شده است، امکان ایجاد بازارهای خرد برای برخی از صاحبان این حرفه ایجاد شده است اما تعداد هنرمندانی که بتوانند در آن مناطق بومگردی غرفه یا حتی سایبانی برای خود دست و پا کنند تا به فروش محصولاتشان بپردازند بسیار اندک است.»

در این میان نه تنها از مشوق خبری نیست، بلکه دولت به درآمد هنرمندان صنایع دستی از طریق اخذ مالیات هم چشم دوخته است. طبق ماده ۱۴۲ قانون نظام مالیات ها تولیدکنندگان صنایع دستی از پرداخت مالیات معاف اند. اما این قانون اجرا نمی شود. امانی در این زمینه می گوید: «در حال حاضر نه تنها این قانون اجرا نمی شود بلکه تصمیم دارند که ارزش افزوده هم از صنایع دستی گرفته شود. گویا بقای برخی رانت ها در اجرایی نشدن این قانون است، بعضی تشکل ها به دلیل اینکه در حوزه های صنایع دستی درآمدی دارند با اجرای این قانون مخالف هستند. آن هایی که نمی خواهند قانون حمایت از هنرمندان، استادان و فعالان صنایع دستی اجرا شود منافعشان در خطر است و بخش خصوصی منافع آن ها را قطع می کند.»

این کارشناس تأکید می کند: «صنایع دستی نیازبه حمایت دولت دارد و سالیان سال بدون گردشگری نتوانسته ایم جایگاه مناسبی برای صنایع دستی پیدا کنیم. بنابراین با وجود این ضعف نمی توان به رونق گردشگری امیدوار بود.»

دورافتادگی و ناشناخته ماندن هنرمندان محلی

این کارشناس در ادامه به ناشناس بودن برند ایرانی صنایع دستی در بازارهای جهانی اشاره کرده و می گوید: «به این مشکل باید ناآشنایی با سلیقه خریدار خارجی و همچنین عدم تطابق صنایع دستی ایران با نیازهای خریداران را افزود. دوری تولیدکنندگان از بازار به ویژه عدم دسترسی به بازارهای بین المللی در کنار محدودیت کانال های توزیع و کمبود نمایشگاه ها و بازارچه های متمرکز در سطح محلی و ملی چالش دیگری است. علاوه بر این فقدان استانداردهای قیمت گذاری صحیح در کنار رونق دلالی در بازار خرده فروشی موجب توزیع کالای قاچاق و عدم تعادل قیمت محصول در بازار می شود. در مجموع دو میلیون و ۵۰۰ هزار نفر در ایران از صنایع دستی ارتزاق می کنند. علاوه بر مشکلات یادشده، دورافتادگی و ناشناخته ماندن هنرمندان محلی، عدم دسترسی آن ها به افراد و یا کارآفرینانی که بازاری برای کسب شان مهیا کنند و فقدان حمایت های دولت، صنایع دستی ایران را در خطر نابودی قرارداده است. از طرفی حمایت دولتی هم بیشتر در این حد است که دولت برخی از صنایع دستی بسیار مرغوب را به عنوان هدیه خریداری کند. از این نوع حمایت ها فقط هنرمندان شناخته شده صنایع دستی بهره مند می شوند، نه هنرمندان جوان یا هنرمندان محلی.»

امانی با بیان اینکه ۴۵ هزار هنرمند صنایع دستی در ایران فاقد بیمه اند، می گوید: «به این تعداد باید کسانی را هم که بدون مجوز در خانه ها مشغول صنایع دستی اند افزود. بیشتر این هنرمندان، زنان اند که علاوه بر کار سخت خانه داری، برای بهبود معیشت خانواده صنایع دستی هم تولید می کنند و در همان حال از هرگونه خدمات بیمه ای محروم اند. این گروه از هنرمندان معمولا در شهرهای دورافتاده سکونت دارند. کسانی که در حرفه های خُرد این رشته به کار مشغول اند مثل حصیربافان، گلیم و جاجیم بافان، سفالگران، و بسیار هنرهای تزئینی دوختنی همانند خامه دوزی و سوزن دوزی و غیره باید از طریق دلالان محصولاتشان را به بازار عرضه کنند. اگر معدود حمایت هایی هم وجود داشته باشد، صرف صنایعی می شود که در بازارهای خارجی شناخته شده اند!»

امانی خاطرنشان می کند: «هنرمندان صنایع دستی محلی، اغلب جز بازارهای محلی جایی برای فروش و عرضه محصولاتشان ندارند. در بازارهای محلی هم که خود اهالی تا حدودی از آن هنر سررشته دارند، نیازی به خرید محصولات تازه ندارند. ازاین روست که هنرمندان صنایع دستی، نیاز به بازارهایی خارج از محدوده جغرافیایی خود دارند تا کسب و کارشان رونق گیرد. در خانه های بوم گردی که چندی است در برخی مناطق به منظور ترویج و توسعه گردشگری ایجاد شده است، امکان ایجاد بازارهای خرد برای برخی از صاحبان این حرفه ایجاد شده است اما تعداد هنرمندانی که بتوانند در آن مناطق بومگردی غرفه یا حتی سایبانی برای خود دست و پا کنند تا به فروش محصولاتشان بپردازند بسیار اندک است.»

در این میان نه تنها از مشوق خبری نیست، بلکه دولت به درآمد هنرمندان صنایع دستی از طریق اخذ مالیات هم چشم دوخته است. طبق ماده ۱۴۲ قانون نظام مالیات ها تولیدکنندگان صنایع دستی از پرداخت مالیات معاف اند. اما این قانون اجرا نمی شود. امانی در این زمینه می گوید: «در حال حاضر نه تنها این قانون اجرا نمی شود بلکه تصمیم دارند که ارزش افزوده هم از صنایع دستی گرفته شود. گویا بقای برخی رانت ها در اجرایی نشدن این قانون است، بعضی تشکل ها به دلیل اینکه در حوزه های صنایع دستی درآمدی دارند با اجرای این قانون مخالف هستند. آن هایی که نمی خواهند قانون حمایت از هنرمندان، استادان و فعالان صنایع دستی اجرا شود منافعشان در خطر است و بخش خصوصی منافع آن ها را قطع می کند.»

این کارشناس تأکید می کند: «صنایع دستی نیازبه حمایت دولت دارد و سالیان سال بدون گردشگری نتوانسته ایم جایگاه مناسبی برای صنایع دستی پیدا کنیم. بنابراین با وجود این ضعف نمی توان به رونق گردشگری امیدوار بود.»

دورافتادگی و ناشناخته ماندن هنرمندان محلی

این کارشناس در ادامه به ناشناس بودن برند ایرانی صنایع دستی در بازارهای جهانی اشاره کرده و می گوید: «به این مشکل باید ناآشنایی با سلیقه خریدار خارجی و همچنین عدم تطابق صنایع دستی ایران با نیازهای خریداران را افزود. دوری تولیدکنندگان از بازار به ویژه عدم دسترسی به بازارهای بین المللی در کنار محدودیت کانال های توزیع و کمبود نمایشگاه ها و بازارچه های متمرکز در سطح محلی و ملی چالش دیگری است. علاوه بر این فقدان استانداردهای قیمت گذاری صحیح در کنار رونق دلالی در بازار خرده فروشی موجب توزیع کالای قاچاق و عدم تعادل قیمت محصول در بازار می شود. در مجموع دو میلیون و ۵۰۰ هزار نفر در ایران از صنایع دستی ارتزاق می کنند. علاوه بر مشکلات یادشده، دورافتادگی و ناشناخته ماندن هنرمندان محلی، عدم دسترسی آن ها به افراد و یا کارآفرینانی که بازاری برای کسب شان مهیا کنند و فقدان حمایت های دولت، صنایع دستی ایران را در خطر نابودی قرارداده است. از طرفی حمایت دولتی هم بیشتر در این حد است که دولت برخی از صنایع دستی بسیار مرغوب را به عنوان هدیه خریداری کند. از این نوع حمایت ها فقط هنرمندان شناخته شده صنایع دستی بهره مند می شوند، نه هنرمندان جوان یا هنرمندان محلی.»

امانی با بیان اینکه ۴۵ هزار هنرمند صنایع دستی در ایران فاقد بیمه اند، می گوید: «به این تعداد باید کسانی را هم که بدون مجوز در خانه ها مشغول صنایع دستی اند افزود. بیشتر این هنرمندان، زنان اند که علاوه بر کار سخت خانه داری، برای بهبود معیشت خانواده صنایع دستی هم تولید می کنند و در همان حال از هرگونه خدمات بیمه ای محروم اند. این گروه از هنرمندان معمولا در شهرهای دورافتاده سکونت دارند. کسانی که در حرفه های خُرد این رشته به کار مشغول اند مثل حصیربافان، گلیم و جاجیم بافان، سفالگران، و بسیار هنرهای تزئینی دوختنی همانند خامه دوزی و سوزن دوزی و غیره باید از طریق دلالان محصولاتشان را به بازار عرضه کنند. اگر معدود حمایت هایی هم وجود داشته باشد، صرف صنایعی می شود که در بازارهای خارجی شناخته شده اند!»

امانی خاطرنشان می کند: «هنرمندان صنایع دستی محلی، اغلب جز بازارهای محلی جایی برای فروش و عرضه محصولاتشان ندارند. در بازارهای محلی هم که خود اهالی تا حدودی از آن هنر سررشته دارند، نیازی به خرید محصولات تازه ندارند. ازاین روست که هنرمندان صنایع دستی، نیاز به بازارهایی خارج از محدوده جغرافیایی خود دارند تا کسب و کارشان رونق گیرد. در خانه های بوم گردی که چندی است در برخی مناطق به منظور ترویج و توسعه گردشگری ایجاد شده است، امکان ایجاد بازارهای خرد برای برخی از صاحبان این حرفه ایجاد شده است اما تعداد هنرمندانی که بتوانند در آن مناطق بومگردی غرفه یا حتی سایبانی برای خود دست و پا کنند تا به فروش محصولاتشان بپردازند بسیار اندک است.»

در این میان نه تنها از مشوق خبری نیست، بلکه دولت به درآمد هنرمندان صنایع دستی از طریق اخذ مالیات هم چشم دوخته است. طبق ماده ۱۴۲ قانون نظام مالیات ها تولیدکنندگان صنایع دستی از پرداخت مالیات معاف اند. اما این قانون اجرا نمی شود. امانی در این زمینه می گوید: «در حال حاضر نه تنها این قانون اجرا نمی شود بلکه تصمیم دارند که ارزش افزوده هم از صنایع دستی گرفته شود. گویا بقای برخی رانت ها در اجرایی نشدن این قانون است، بعضی تشکل ها به دلیل اینکه در حوزه های صنایع دستی درآمدی دارند با اجرای این قانون مخالف هستند. آن هایی که نمی خواهند قانون حمایت از هنرمندان، استادان و فعالان صنایع دستی اجرا شود منافعشان در خطر است و بخش خصوصی منافع آن ها را قطع می کند.»

این کارشناس تأکید می کند: «صنایع دستی نیازبه حمایت دولت دارد و سالیان سال بدون گردشگری نتوانسته ایم جایگاه مناسبی برای صنایع دستی پیدا کنیم. بنابراین با وجود این ضعف نمی توان به رونق گردشگری امیدوار بود.»

راهکارهای ضروری برای خروج از بحران

برخی از صاحب نظران راهکارهایی برای خروج صنایع دستی از بحران پیشنهاد کرده اند، ازجمله این موارد پیشنهادی، ایجاد یک برند ملی است. به باور آنان «ایجاد یک برند ملی برای صنایع دستی ایران می تواند به شناخت جهانی این محصولات کمک کند و ارزش آن ها را افزایش دهد. همکاری با اینفلوئنسرهای ایرانی و خارجی برای معرفی صنایع دستی به مخاطبان گسترده تر به شرط رفع فیلترینگ، ایجاد صفحات جذاب در شبکه های اجتماعی، ایجاد بازارچه های آنلاین، توسعه همکاری های بین المللی شرکت در نمایشگاه های بین المللی، برگزاری کارگاه های آموزشی برای معرفی تکنیک های تولید صنایع دستی ایرانی به هنرمندان خارجی، ایجاد شبکه های همکاری با هنرمندان و طراحان بین المللی برای تولید محصولات مشترک می تواند به اقتصاد هنرمندان صنایع دستی کمک کند. همچنین حمایت از تولیدکنندگان خرد از طریق تسهیل دسترسی به مواد اولیه، ارائه آموزش های تخصصی، ارائه تسهیلات مالی به تولیدکنندگان خرد برای توسعه کسب وکار خود و ایجاد زیرساخت های مناسب برای نوآوری و توسعه زنجیره تأمین و توجه به نیازهای نسل جوان از دیگر اقدامات راهبردی برای رونق صنایع دستی ست.»

آگهی تحدید حدود اختصاصی پلاک ۱۷۵ و ۱۷۶ فرعی از ۲۲ اصلی بخش ۵ کیزان دره چون تحدید حدود اختصاصی قطعه زمین زراعی پلاک ۱۷۵ و ۱۷۶ فرعی از ۲۲ اصلی بخش ۵ جابلق و بربرود-روستای کیزان دره مورد تقاضای منصور تاجمیری با کدملی ۴۱۷۲۴۳۹۱۴۴ در تاریخ ۱۴۰۴/۷/۱۴ لغایت همان روز ساعت ۹ صبح تحدید حدود به عمل خواهد آمد. لذا برحسب مواد ۱۴ و ۱۵ قانون ثبت به علت عدم مراجعه مالکین و مجاورین تحدید حدود پلاک فوق انجام نشده و جهت پلاک فوق الذکر امکان اجرای تبصره ذیل ماده ۱۵ قانون ثبت وجود ندارد. اینک به موجب تبصره ذیل ماده ۱۳ قانون تعیین تکلیف به مالکین و مجاورین و صاحبان حقوق ارتفاقی پلاک مورد تحدید ۱۷۵ و ۱۷۶ فرعی از ۲۲ اصلی روستای کیزان دره بخش ۵ اعلام می گردد که در وقت تعیین شده در محل وقوع ملک به آدرس روستای کیزان دره حضور بهم رسانند و چنانچه هریک از مالکین و مجاورین و صاحبان حقوق ارتفاقی به عملیات تحدید حدود اعتراض دارند می توانند مطابق ماده ۲۰ قانون ثبت و ماده ۵۶ آیین نامه قانون ثبت از تاریخ تنظیم صورت مجلس تحدید حدود به مدت ۳۰ (سی) روز اعتراض خود را از طریق اداره ثبت محل به مرجع صلاحیت دار قضایی تقدیم نمایند.

تاریخ تحدید: دوشنبه تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۶/۱۷

نقی روشنی

کفیل اداره ثبت اسناد و املاک الیگودرز

==========

تحدید حدود اختصاصی

چون تحدید حدود ششدانگ یکباب منزل تحت پلاک ثبتی ۳۵۶۲ فرعی از ۴۱۶-اصلی خانم رقیه دهانی واقع در شهرستان ایرانشهر بخش ۵ بلوچستان مورد تقاضای نامبرده در تاریخ ۱۴۰۴/۷/۸ راس ساعت ۶ صبح شروع و به عمل خواهد آمد لذا برحسب ماده ۱۴ قانون ثبت به مالکین و صاحبان املاک فوق الذکر اعلام می گردد تا در محل حضور بهم رسانند وچنانچه هریک از صاحبان املاک یا نماینده قانونی آنها در موقع تحدید حدود در محل حاضر نباشند تحدید حدود املاک فوق بر طبق ماده ۱۵ قانون ثبت با حضور و معرفی مجاورین به عمل خواهد آمد و اعتراض آنها برابر ماده ۲۰ قانون ثبت از تاریخ تحدید حدود به مدت ۳۰ روز پذیرفته خواهد شد. ضمنا برابر تبصره ۲ ماده واحده قانون تعیین تکلیف پرونده های معترض ثبتی و مواد ۷۴ و ۸۶ آئین نامه اصلاحی قانون ثبت معترضین از تاریخ تسلیم اعتراض به اداره ثبت ظرف مدت یکماه دادخواست اعتراض خود را به مرجع ذیصلاح قضائی تقدیم و گواهی لازم از مرجع مذکور اخذ و به این اداره تسلیم نمایند در غیر این صورت متقاضی ثبت یا نماینده قانونی وی می تواند به دادگاه مربوطه مراجعه و گواهی عدم تقدیم دادخواست را دریافت و به اداره ثبت تسلیم و اداره ثبت بدون توضیح به اعتراض عملیات ثبتی را با رعایت مقررات ادامه دهد.

تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۶/۱۷ م الف ۳۰۴/۱۴۰۴

اردشیر محمودی - رئیس ثبت اسناد و املاک شهرستان ایرانشهر

==========

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۲۴۰۰۴۰۰۰۵۱۴ هیات اول/دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک خورموج تصرفات مالکانه و بلامعارض متقاضی آقای اسماعیل تاج الدین فرزند علی به ش.ش ۱۲۶۹۲ صادره از شنبه در سه دانگ مشاع از ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۵۳۴۷/۱۸ مترمربع پلاک ۴۴ فرعی از ۲۲۱۸ اصلی مفروز و مجزی شده از پلاک ۲۲۱۸ اصلی قطعه ۱۱ واقع در ابلهان محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می گردد در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یکماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مرجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۴/۶/۱۷

تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴/۷/۱ م الف ۱۷۶

عیسی رضایی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان دشتی

==========

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۲۶۰۰۵۰۰۹۲۳۹ مورخه ۱۴۰۴/۵/۱۳ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک نهاوند تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی پرونده کلاسه ۱۴۰۴۱۱۴۴۲۶۰۰۵۰۰۰۴۸۸ آقای علی احسان ظفری به ش.ش ۵ و به ش.م ۳۹۶۲۲۹۷۷۳۱ صادره فرزند ذبیح اله در ششدانگ یک قطعه باغ به مساحت ۴۱۹۵/۰۳ مترمربع قسمتی از پلاک ثبتی ۸۳ فرعی از ۱-اصلی بخش ۲ نهاوند آبیزار گلزرد قرار دارد انتقالی از مالک رسمی ملک (علی صفرخسروی و حسین ظفری) محرز گردیده است که حقوق ارتفاقی ندارد. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یکماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۴/۶/۱۷

تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴/۷/۲ م الف ۱۹۱۸۰

حمیدرضا حجتی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان نهاوند

==========

===

آگهی فقدان سند مالکیت

آقای ایمان بندانی به موجب دو برگ استشهادیه گواهی شده در دفترخانه اسناد رسمی شماره ۱۳۰ ایذه مدعی است که سند مالکیت شماره چاپی ۱۴۲۳۰۴ سری الف سال ۹۵ پلاک ۲۱۶۵/۵۸۵۵ واقع در بخش یک ایذه که بنام ایمان بندانی ثبت شده که به علت جابجایی مفقود شده لذا در اجرای تبصره یک اصلاحی ماده ۱۲۰ آئین نامه قانون ثبت مراتب اعلام تا هرکس که مدعی انجام معامله و یا وجود سند مالکیت مذکور در نزد خود می باشد از تاریخ انتشار آگهی ظرف مدت ۱۰ (ده) روز اعتراض خود را کتبا و ضمن ارائه اصل سند مالکیت و یا سند خریداری به این اداره اعلام نماید. سند مالکیت مفقود شده از درجه اعتبار ساقط خواهد شد.

عباس باقری - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ایذه

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۲۴۰۰۴۰۰۰۵۰۸ هیات اول/دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک خورموج تصرفات مالکانه و بلامعارض متقاضی آقای اسماعیل تاج الدین فرزند علی به ش.ش ۱۲۶۹۲ صادره از دشتی در سه دانگ مشاع از ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۶۹۸۳۰/۳۷ مترمربع پلاک فرعی ۴۵ فرعی از ۲۲۱۸ اصلی مفروز و مجزی شده از پلاک ۲۲۱۸ اصلی قطعه ۱۱ واقع در ابلهان محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می گردد در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یکماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۴/۶/۱۷

تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴/۷/۲ م الف ۱۹۱۸۰

حمیدرضا حجتی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان نهاوند

==========

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۱۰۵۷۰۱۵۵۷۰ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک شهریار تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای وحید کریم پیرحیاتی فرزند محمد اسماعیل بشماره شناسنامه ۱۵۰۷۴ صادره از ملایر با کد ملی ۳۹۳۴۵۶۰۹۴۶ بصورت ششدانگ یک قطعه باغ به مساحت ۲۳۸/۵۵ مترمربع قسمتی از پلاک ۱۵۴ اصلی واقع در شهرستان شهریار خریداری از مالک رسمی سکینه احدی از ورثه شمس اله